

hij zijn rustkuur noemde. Het was stellig zeer rustig in de cel, maar gerust was Smith niet.

Hij piekerde over den bewaker, die hem naar de gevangenis had geleid en hem in zijn cel had gesloten. „Ik ken dien man,” dacht hij, „en als ik hem ken, is er ook kans dat hij mij kent.”

Dat betekende groot gevaar, dat alles aan het licht zou komen en hij zijn weddenschap van tienduizend pond zou verliezen. Evenwel, de bewaker gaf hem zijn eten, bracht hem naar de binnenplaats en de kamer van den directeur, zonder dat hij blijk gaf den gevangene te kennen. Smith was weer gerust; het zou ook vrijwel onmogelijk zijn hem te herkennen.

Maar den vierden dag kwam de bewaker op een ongewoon uur in zijn cel. Smith keek vragend op van de gonjezakken, welke hij moest herstellen en voelde zijn vrees weer opkomen. Want de bewaker deed zeer onbewaker-achtig.

„Vraag excuus, mylord, ik wou... eh...”

Smith keek hem woedend aan, waardoor de man nog zenuwachtiger werd.

„Vraag excuus,” begon hij weer aarzelend, terwijl hij den gevangene een krantenknipsel toereikte.

„Ik ben geen lord,” zei hij nijdig. „Ik ben John Smith.”

„Vraag excuus, mylord, maar... dat lidteken achter uw oor. U zult het zich herinneren — enkele jaren geleden... wij hebben samen aan het front gelegen... u werd licht gewond door een granaatscherf. Ik herkende u, zoodra ik u zag — vraag excuus, mylord, maar...”

„Je vindt het vreemd mij hier terug te zien, hé?” vulde Smith aan. „Ja kerel, het leven is wisselvallig, niet. Een driftige bui, vechten...”

„Ik begrijp alles, mylord,” zei de bewaker. „Maar u hebt niet gevochten, mylord.” Hij wees op het krantenknipsel.

Smith greep het nu. Zijn verdwijning had geweldige sensatie gewekt, las hij; politie en particuliere detectives zochten het heele land af, en er was een belooning van vijfduizend pond uitgelooft voor hem, die Lord Normanstowe levend of dood vond. Hij zag in dat hij voor den bewaker niet meer kon veinzen en besloot open kaart te spelen, om zijn weddenschap te redden.

„Je begrijpt me wel...”

„Copper, mylord. Ik was soldaat in uw compagnie.”

„Je begrijpt wel Copper, dat het om een weddenschap gaat. Ik heb gewed, dat ik een maand spoorloos zal verdwijnen en ik wil winnen. Ik moet winnen. Je wilt me helpen, Copper?”

„Heel graag, mylord. Tot uw dienst. Maar... vraag excuus mylord... vijfduizend pond is veel.”

„Begrepen,” antwoordde Smith; „heb je mij indertijd niet verteld, dat je naar Zuid-Afrika wilde gaan, dat je er stellig rijk zou worden, maar dat je geen geld had voor de reis en zoo?”

„Juist mylord; een klein kapitaaltje — en 'over tien jaar ben ik rijk. En... vraag excuus mylord...”

„Nog meer bijzondere verlangens, Copper?” informeerde Smith.

„Vraag excuus mylord; ik heb er altijd naar verlangd, om eens heelemaal en echt het leven der groote wereld mee te maken, diners, bals, en zoo.”

„In orde Copper. Zoo gauw ik weer Lord Normanstowe ben, krijg je vijfduizend

CONSTANCE TALMADGE is ook in dit opzicht een goede filmster, dat zij nu en dan van echtgenoot verwisselt, thans voor den derden keer. Zij heeft de gelegenheid natuurlijk tevens benut voor reclame-doeleinden.

pond en ben je twee weken mijn gast —

Copperthwaite, een van mijn beste vrienden, begrepen?”

De bewaker ging, en Smith dacht, zakken repareerend, na, hoeveel menschen er zouden zijn, die vijfduizend pond betaalden, om vier weken in de gevangenis door te brengen.

De terugkeer van Lord Normanstowe, even plotseling en even onverklaarbaar als zijn verdwijning, bracht nog meer sensatie dan zijn onverklaarbaar vertrek uit de society. Hij was voor het eerst weer geconstateerd in zijn club, waar de ingewijden hem vol spanning wachtten, en Sir Charles Wrigge hem een cheque voor tienduizend pond gaf. De president van de club hield een speech en noemde lord Normanstowe Phileas Foggden Tweede. Natuurlijk vroegen allen nieuwsgierig hoe het hem gelukt was een maand lang onzichtbaar te blijven, midden in Londen. Hij vertelde daarover echter niets. Niemand was nieuwsgieriger dan zijn zuster Gabble, maar ook zij hoorde niet meer dan: „Ik ben in Londen gebleven.”

Overal waar Normanstowe na zijn terugkeer verscheen, was hij in gezelschap van een jongeman, iemand met beschaafde en bescheiden manieren, dien hij voorstelde als zijn vriend Copperthwaite. De jongeman werd overal graag ontvangen; meermalen, 's avonds thuis of in een taxi, sloeg Normanstowe zijn ex-bewaker op den schouder en lachte:

„Kerel, ik heb nooit zoo'n pret gehad. Is het geen prachtig avontuur?”

Dan lachte Copper bescheiden terug en antwoordde:

„Het is heel prettig mylord. Ik amuseer me buitengewoon.”

Maar hóe goed Copper zich amuseerde, wist Normanstowe niet. Dat leerde hij, toen hij op een morgen door de telefoon gestoord werd in de interessante bezigheid, om na te rekenen, hoeveel zijn renpaarden hem dat jaar hadden gekost. Het was zijn zuster Gabble.

„Hallo, Hugh. Morgen. En vertel me eens gauw wie die Copperthwaite is.”

„Copperthwaite? 'n Vriend, een beste vriend. Samen gevochten aan de Yzer.”

„Je hebt meer vrienden aan de Yzer

gehad. Ik bedoel, wat is het voor iemand? Is het een gentleman?”

„Dat kun je zelf beoordeelen.”

„Hm, ja, je hebt gelijk. En hij is bescheiden ook. Jonge mannen mochten allen zoo bescheiden zijn. Maar... ik bedoel... weet je, ik maak me ongerust over Alma Stuvesant. Zij ontmoeten elkaar iederen dag.”

„Alma Stuvesant? Die schatrijke Amerikaansche erfgename! Vijf miljoen, hè? — Ik zal probeeren zekerheid te krijgen.”

Hij belde haastig af en ging naar de kamer van Copper.

„Je maakt het avontuur te avontuurlijk, Copper,” zei hij. „Alma Stuvesant! Weet je wel, dat zij alleen met een hertog tevreden is? Laat je hoofd niet op hol brengen — en dit hoort ook niet bij onze afspraak. Apropos, wanneer begin je je zaken in Zuid Afrika?”

„Morgenavond vertrek ik,” antwoordde Copper.

„Alright. Ik zal je straks de cheque geven. — Toch een mooie tijd geweest, niet?”

„Heel mooi,” antwoordde Copper bescheiden lachend.

Den volgenden morgen zag hij hem een taxi nemen en naar de city rijden. Hij meende dat Copper passage ging bestellen op de boot en keek hem tevreden na; alles was goed afgelopen.

Maar 's middags belde zijn zuster hem op; zij scheen vreeselijk nerveus.

„Hugh? Jij Hugh? Luister 'ns gauw. Die Copperthwaite, die bescheiden vriend van jou...”

„Ja, wat?”

„Vanmorgen heeft hij Alma getrouwd! — Ik kom dadelijk bij je! 't Is jouw schuld!”

„Dank je voor de mededeeling,” antwoordde Normanstowe bedaard. „Ik zal je bezoek niet afwachten,” dacht hij, terwijl hij den hoorn ophing.

Hij belde zijn knecht, die spoedig verscheen.

„Robert,” zei hij, „wees 'ns vlug en pak in tien minuten mijn koffers. Ik ga naar Egypte, voor langen tijd. En als er bezoek komt, mijn zuster bijv. zeg je, dat ik vandaag op reis ben gegaan — waarheen weet je niet.”